

Mötet med vårt fadderbarn

I april 2006 reste vi till våra barns födelseland, Vietnam, och i samband med resan fick vi också möjlighet att träffa vårt fadderbarn, pojken Dang. Vi hade bara några månader innan resan sökt och fått honom som fadderbarn genom BFAs fadderskapsprojekt på "Centre of Support - Education for Children with disabilities" i norra Vietnam.

Familjer i Vietnam som har funktionshindrade barn blir ofta utstötta i samhället och många gånger är familjerna också väldigt fattiga. Centret, som ligger i Thanh Ba i Phu Tho-provinsen, fångar mestadels upp de behövande barnen i den ålder då de skulle ha börjat skolan. De familjer som deltar i fadderskapsprojektet får komma till centret där de diskuterar hur fadderskapspengarna skall användas. Genom projektet får de i första hand hjälp med behandling eller vård för sitt barn men också stöttning så att hela familjens livssituation blir bättre.

Snart 10-årige Dang har svår epilepsi med upp till fyra anfall om dagen, vilket har gjort det svårt för honom att gå i skolan. Dang har tillsammans med sin familj nyligen besökt centret och man har kartlagt hans epilepsi och medicinering. Familjen är mycket fattig, men genom fadderskapsprojektet och vårt bidrag, 90 kr per månad, har Dang nu fått möjlighet till en bra medicinsk behandling. Familjen har också fått lära sig hur de själva och omgivningen skall agera då Dang får sina epilepsianfall.

Vårt besök var noga inplanerat och förberett och skulle omfatta en förevisning av centret och dess verksamhet samt besök hemma hos familjen. Men döm om vår förvåning då vi efter att ha blivit välkomnade till ett konferensrum på centret fick veta att vårt besök skulle dokumenteras av ett filmteam. Dagen efter vårt besök, den 18 april, var nämligen "De funktionshindrade barnens dag i Vietnam".

I minibussar åkte vi allihop ut på landsbygden i det fantastiskt vackra och gröna landskapet. Vi hade med oss personal från centret, filmteamet samt en socialarbetare, på den skumpiga färden till vår fadderpojke, Dang. Då vi var framme såg vi på avstånd att han var ute på gårdsplanen, men när vi närmade oss gick han blygt in i huset.



Vi hade med oss lite presenter till familjen, bland annat en boll till Dang som vi försiktigt försökte närma oss honom med. Sen fick han också några inplastade foton. Dels hade vi gjort en kopia av fotot på honom själv som vi hade fått med "fadderbrevet", dels ett par foton på vår familj. Det märktes tydligt att han inte var van att få så mycket saker. Han släppte inte gärna bollen när han väl hade fått den, och när någon ville titta på fotona lät han dem motvilligt göra det, men tog snabbt tillbaka dem med ett bestämt grepp.

Det var säkert väldigt konstigt och omvälvande för dem att huset helt plötsligt var fullt med folk, däribland den svenska familj som kommer att hjälpa dem till att få en bättre tillvaro med sitt funktionshindrade barn. Naturligtvis ville vi föreviga detta möte och fota våra söner tillsammans med Dang och hans 14-årige storebror Dong utanför deras hus. När fotograferingen var avklarad rusade Dang snabbt tillbaka in till sina nya saker...!

Vi hoppas att vi om några år kan återvända till Vietnam och att vi då får träffa en familj som lever under lite bättre förhållanden på alla sätt än vad de gör i dagsläget. Att ha ett funktionshindrat barn är naturligtvis jobbigt för vem som helst, men har man inte ens den ekonomiska möjligheten att ge sitt barn den hjälp som finns att få, så lär bördan vara ännu tyngre att bära. För oss känns det fantastiskt att vi med mycket små medel kan hjälpa Dang och hans familj till en lite bättre tillvaro än vad de har idag.

Tänk att de svårigheter och motgångar som familjen har levt med nu förhoppningsvis kommer att leda till nya möjligheter för dem – tack vare deras pojke!

Familjen Andersson, Södertälje